

NANEBOVSTÚPENIE PÁNA A

V duchu sa prenesme na vrchol Olivovej hory, kde stoja dva kostoly zasvätené tejto udalosti. Jeden evanjelický a druhý patrí Ruskej ortodoxnej cirkvi. V 4. storočí postavili tiež na Olivovej hore byzantskí kresťania malý, okrúhly kostolík, ktorý v roku 614 zničili Peržania. Po ich odchode kostolík obnovili a v 12. storočí ho križiaci prebudovali. Po odchode križiakov ho Saladín premenil na mešitu, ktorá moslimom slúži dodnes. Vo vnútri v strede je mramorový kameň, do ktorého sú otlačené šlapaje - vraj Ježišových nôh - keď odtiaľ vystupoval do neba.

Jediný z evanjelistov, a to svätý Lukáš v 24,50-53 opisuje udalosť, ktorú si práve dnes pripomíname a konkrétne píše o Ježišovom odchode k Otcovi práve z Olivovej hory. „Potom ich vyviedol von až k Betánii, zdvihol ruky a požehnal ich. Ako ich žehnal, vzdialil sa od nich a vznášal sa do neba. Oni sa mu klaňali a s veľkou radosťou sa vrátili do Jeruzalema. Stále boli v chráme a velebili Boha.“ Ešte aj v Skutkoch apoštolov 1,9-12 tento istý autor uvádza Ježišovo nanebovstúpenie.

Mysleli by sme si, že učeníci budú pri tejto rozlúčke smutní, ale práve opak bol pravdou. Z Olivovej hory odchádzali do Večeradla natešení. Prečo? Lebo ich predtým Ježiš uistil, že bude pre nich lepšie, keď odíde. Tak to uvádza evanjelista Ján v 14. až 16. kapitole svojho evanjelia. Uistil ich, že im pošle Utešiteľa Ducha Svätého, ktorý ich vo všetkom poučí a zároveň prisľúbil, že si pre nich raz príde a voviedie ich do večného života. Teda apoštolí týmto dostali životné poslanie, aby išli a ohlasovali evanjelium, a tak pokračovali v Ježišovom poslaní. Tu ma napadol jeden životný príbeh známeho hudobného skladateľa Giacoma Pucciniho, ktorý napísal veľa oper. Na sklonku svojho života ochorel na rakovinu a v tejto fáze života pracoval na opere Turandot, ktorá sa považuje za jeho najkrajšie dielo. Vtedy sa obrátil na svojich žiakov, že ak nedokončí toto dielo, aby ho oni dokončili po jeho smrti, čo sa aj stalo. V roku 1926 mala opera svetovú premiéru v Miláne. Dirigoval ju jeho obľúbený študent Toscanini. Všetko prebiehalo normálne, až do tej časti, kedy majster odložil pero a dielo nedokončil. Nato dirigent zastavil orchester, otočil sa k divákovi a so slzami v očiach zakričal: „Do tohto miesta napísal operu majster, potom zomrel.“ Po chvíľke ticha zdvihol dirigentskú paličku, obrátil sa znovu k divákovi a cez slzy zvolal: „Ale jeho žiaci dokončili dielo.“

Áno, apoštolí pokračovali v Ježišovom diele ohlasovania evanjelia v celom svete a ako som uviedol v minulom zamyslení, robili to s takou láskou a ochotou, že za to neváhali podstúpiť aj mučenícku smrť. Zároveň dnešná slávnosť aj nás uistuje, že na tomto svete máme iba prechodný pobyt, ale trvalý pobyt máme v nebesiach u nebeského Otca.

A toto je istota pre každého z nás. Keď veríme týmto prisľubom, tak máme aj my príčinu radovať sa, že náš život s Kristom tu na zemi má zmysel a aj pre nádej na večný život v spoločenstve s Ním.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.